

En uppenbarelse, som Sofia Persdotter Niva
har haft Michelsmässdagen 1848.

Då jag Michelsmäs-söndagen var i kyrkan,
började i mitt hjerta binna den oföreflödande kärleken
som är i Frälwaren; hwilken en berhydda icke ut-
härda kan. När denna himmeliska eld upptändes
i mitt hjerta, varöt jag of kärlek krank och ward
drucken, så att mina kroppskrafter försvunne;
men mitt hjerta fick kraft att bedja för alla åter-
lister. Då jag hände att mitt hjerta sig uppfyl-
des, att jeg icke mera förmädde andas, bad jag det
mig måtte ännu en stund förunnas att bedja
för min moder, hwilken så länge har måst ligga
i mörkrets kula (i förtviflan) för hwilken ingen nå-
desstjärna ännu uppgätt: och detta blöf mig öf-
ren förunnadt. Men under det jag war i bö-
nen kallades mig Frälwaren och fattade mig i
handen och bad mig följa sig för att se det rät-
ta fäderneslandet; och Han ledsagade mig på
en smal väg, der vandringsmän finnes, af hwil-
ka en del hade blifvit ganska trötta och förmäd-
de icke mera gå; men andre drogo dem ifrån
händerna. a) Tolpmans peter hade omkring sig

Öfvers. uvm. a) meningem torde vara: fattade dem i händerna och
drogo dem framåt.

en hel hop, hvilka han ledsagade. Och då jag
såg framför mig, blef jag varse en (person), som
vandrade fram ganska skyndsamt, och jag ropade
de efter honom, att han måtte invänta mig; men
han svarade jag har ej tid, jag har brästmatt
på, för att leda dem, som på vägen tröttnat; men
jag viftade i öfver, hvilken denne var, ty han var så
långt ifrån mig. Då jag kom allt längre fram,
såg jag der war Lärare, b) huru han ledsaga-
de de trötta fram till den glänsande porten;
men jag fördes förbi honom, in igenom denna
port, som war så trång, att jag med många slapp
derigång; och alla de kläder, jag hade på mig,
fello af vid denna port. Och vid det jag igenom
porten inkommen var, var det jag snart klädd
ute i skinande kläder och en krona på mitt huf-
vid, hvilka alla voro outtögligen sköna. Min
ledsagare förde mig till ett ställe, der en stor skara
utvalde var, hvilka sjöngo lammet låf och
pris. Der kom mig till mötes en stor Engla-
skara och förde mig allt längre, herarest var
en annan skara af de utvalde, hvilka voro
mycket herrligare, än de förutnämnde. Der
togs mig Englarne, satte mig på en stol och
dansade upplyftade den samt dansade omkring.

b) Prosten Lestadius.

58
Detta var såsom en ring, men andra sidan deraf
var öppen. c) Och då de nedläpt mig, förde de
till mig en bok, hvilken var klarare än solen,
ur hvilken vi alle sjöngo tillsammans. Och när
vi hade sjungit, kommo till mig nägre, hvilka jag
här har känt. Min syster kom äfven för att hel-
sa på mig. Jag har väl icke här sett henne, men
likväl kände hon mig och sade sig vara min
syster. Men jag fördes ännu längre, der endast
små barn funnos, hvilka voro ännu mycket herr-
ligare, än de föregående. Dessa voro två och två
och tvänne alltid tillsammans, omfamnande
hvarandra, dansade och sjöngo, prisande och låf-
vande Gud och Frälsaren för all ting. Emedan jag
allt detta skädat hade, ville jag redan blifva der
till ewig tid, men Frälsaren sade: den tid är icke
ännu kommen. Du måtte ännu gå för att ar-
beta i min Vingård och säga äfven andre,
att de ej skola skona sitt lif för mitt Namns skull,
utan bekänna sanningen och vara trofaste in-
till ändan, så vill jag gifva alla trogna lifens
krona och kläda dem i dylika kläder, som al-
la dessa hafva. Jag beklagade och sade, att der fun-
nas så många sorgande, trötta och tröflande,
bland hvilka jag erindrade mig äfven min Mor.

c) Englarne dansade i ring.

Men han svarade: Jag hafver hört din bön,
och skall hjälpa henne, då hon det behöfver.
Du behöfver icke bekymra dig öfver andra sör-
jande och förtroende: jag har der en så trogen
tjänare, som dem leder; och han prisade
honom ganska mycket. Äfven hot mig upp-
stod en stor lust att yttra min tacksamhet, då
jag vundrade mig, att samme tjänare hade
lett äfven mig, men jag kunde det icke.

Nu talade han med mig äfven annat,
men jag minnes det icke. Men det bad han mig
säga till alla sörjande och trötta vandringsmän,
att deras stridstid är så kort, ty han skall snart
igenkanta dem. Dock bad han dem vaka
och bedja, ty salig är den tjänaren, hvilken Her-
ren finner vakande. Äfven det sade han
mig, hvarföre icke alle äro lika herrlige i
himmelen: och orsaken dertill var, att icke
alle hafva haft lika stor möda. De, som
flörsta möda utstått hade, voro mest förhär-
ligade.

Nu återfördes jag ifrån detta ställe och blif-
ford till brädden af fördömmelsen. - Hvilken
stor förändring, att så hastigt varda för-
flyttad emellan dessa tvänne ställen!

Ack.

d) Här sävas andavas, som på Svenska heter: upptända or röke,
men detta tende vara tryckfel och böra stå avven andavas, d. ä gif-
va hjälp eller hjälpa.

59
Ack, huru häpnade jag icke, då jag såg,
huru de fördömda blefvo der förkräckligen pi-
nade, och huru jemmerligt de ropade och gnis-
lade sina tänder. Jag såg afledne Hemierkos
(en ogudaktig man, som förut aflidit), huru
förfärligt man pinade honom, och hörde huru
förkräckligt han förbannade sina barn
derföre, att de fört honom dit. e) Jag kände
igen der äfven många andra. Bland dem
alla lider afledna Greta Mämmori de förfär-
ligaste plågor. Jag såg, att de onda andarne
stekte henne på silfverpenningar och allehanda
egodelar, hvilka hon under lifstiden
hade älskat och med hvilkas beskädan-
de hon förlustut sina ögon. Men det var
en brinnande eld, som brände henne så,
att hon vardt såsom askan af en het glö-
d, som åter föll i höje. När jag detta såg, frukt-
ade jag ganska mycket för att falla dit
der. Men min ledsagare sade: du skall ej
falla det ner, men du måste se allt, hwad
der finnes. Sedan jag hade beskådadt det
oussägliga elände, hvilket de fördömda i
helvetet skola i all evighet hafva, fördes
jag derifrån tillbaka till det ställe, där vägen
ifrån

e) varit orsaken till hans oförd.

ifrån fördömmelsens steg skötter sig och går till
himmelen. Der var en stor skara människor,
hvilka den onde hade fastbunden om hal-
sen med glödande järnklackar, och sålunda
ledde dem till helvetet. Det fanns åter en hög
människor, hvilka stego med den ena foten på
lifsons väg och med den andra foten på för-
dömmelsens väg och vriste icke, hvarthän de
borde gå. En del hade redan vandrat några
steg på lifsons väg, men de hade en så tung
börd på ryggen, att de icke förmådde kom-
ma längre, förrän de tröttnade. Men det var
icke syndabördan, utan det var världshär-
ken och girigheten, hvilka de icke ville öfver-
gifva och skola måhända icke öfvergifva,
medan de ännu kunde öfvergifva dem.
I helvetet skulle de väl gerna öfvergifva
dem, men der är det för sent. Der skola
de på sina kära egodelar evinnertigen stek-
te blifva. Då den onde såg deras villrä-
dighet, kom han och slog dem med ett glö-
dande gissel och dref dem med stor fart
tillbaka till fördömmelsens väg. En fanns
der, som ville draga mig tillbaka; denne
var Stu Niva (som till Henric Niva). Men

hvilken

hvilken skall kunna rycka oss ifrån hant händer,
som tagit oss under sitt beskydd?

Jag ledsagades åter på den smala vägen och
jag såg att på denna väg fanns en stor mängd
af människor, och de som först gingo, ropade
till dem, som efter voro, att de måtte skäpa
samtidigt komma. Jag lördet förbi alla dessa fram
till himmels port, och så som denne port stod
mycket människor, hvilka med väld vilte inträn-
ga genom porten, och sade: vi tre oss väl släppas i-
genom så väl som någon annan; men dem för-
rads: går bort ifrån mig, I nådigjufvar! Sanner-
liga säger jag eder: jag känner eder icke. Ty
alla, som icke komma in i farakuset genom dö-
ren, utan stiga annorstädes in, de äro rövare
och tyfvar; och jag påminner mig icke hafva
talat med någon annan af dem, än med Lu-
na Lisa Niva, hvilken öfven var ibland dem.
Honne bad jag gå tillbaka och komma in igen-
om dören; eljest går hon i fördömmelsens så-
som jag henne tillförene sagt hafver; men hon
tog och svarade intet.

Derefter fördes jag åter till himmelen; men
denne gång besökte jag endast det första stället,
hvarifrån jag åter fördes till fördömmelsens brädd
och

och ännu en gång visades mig det förskräckli-
ga stället, om hvilket jag icke vidare lätta för-
mär, icke heller stannade jag länge der: der
på fördes jag åter tillbaka till verlden, men deri-
före söjde mitt hjerta, att jag här icke fick bruka
de hvita kläderna, hvarefter jag hade en stor
längtan. Men då jag ihågkom, att det är endast
ett ögonblick, som jag måste sakna dem, och att
jag får bära dem i all evighet, utbrast min tungs-
ga i lifsvägelser: då kände mitt hjerta utbjuta sitt
tacksägelse-offer till Gud och Frälsaren, som mig
frälsat hafver ifrån det förfärliga pinasvern-
met och uppdragit mig till undersäte i sitt rike.
Någon af eder vill måhända fråga, hurudant
ställe himmelriket är. Hafven Sicks hört, att
det icke är något ställe, ty det är icke någon
tid eller något rum, utan det är en oöfärlig
herrlighet, glädje, fröjd och frid i den heliga An-
das. Och jag beder hjerteligew den Aldre högste, att
ingen må blija så olycklig, att han måste er-
fara, hurudant ställe helvetet är; ty det heter:
då först får man wetat, när man kommer dit.

Så har jag nu sett detta ^{f)} och jag vet att
det är visst och sant, och äfven andra Nådabarn
veta, att de hafva att förvänta all himmelens
herrlighet

f) sett denna syn.

61
herrlighet, då Brudgummen kommer för att hemtala dem,
och ikläder dem Brudsbruden, den jag sett hafver.
Allt detta har han vidat mig, icke derföre att jag bätte
re är, än andra, utan för min stora twifvelaktig-
hets skull; ty mig till blygsel har jag varit twif-
velaktigare än Thomas. Ty han trodde de han jag
hans genomberrade händer och fötter, men istället
dette har jag velat tro. Nu måste jag mot min
vilje tro. Ingen af eder, käro Bröder ut Syster!
må tänka, att jag derföre bättre är, att denna syn
mig visad blefvit, ty Frälsaren säger: efter du sig
mig Thomas! tror du, men salige äro de som icke
se och dock tro. De sorglöse tro i detta vara sen-
ning, och jag kan icke heller tvinga dem att
tro, ty Frälsaren sjelf säger: Höra de icke Moses
och Profeterna, så tro de icke eller, om någon
af de döda uppstode.

Denna syn har Sofia Petersdotter. Nica
sett Michaelis-Lagen, då hon i närm tvänne
timmar låg såsom död på gården i Tharefu-
anda Prostboställe. Nora har fört skrifvit
Sofias ord på papper och jag undertecknad
har efter Noras anteckning afskrifvit dem
ord från ord, jäsom Sofia påmint sig dem för
Nora, (som är min äldsta dotter): och då jag vet
hennes

denna uppenbarelsen icke har funnit något, som
vore stridande emot Guds ord, har jag utgif-
vit den icke tryckt, att den må bli för Allmän-
nare känd. De höga saken, som i denna uppen-
barelse omnämnd, äro för alla löfliche vandrings-
män nödvändiga att känna, och fastän sorglö-
se anse dylika uppenbarelsen för galenskap, så
är jag dock öfvertygad derom att väckte och bevä-
dade själar icke skola hålla för galenskap så-
dana uppenbarelsen, som hafva sin grund i
Skriften. Man säg ju äfven i den första Christna
Församlingen många uppenbarelsen, dem de
Christne trodde, fastän hedningarne höllo de
Christnas uppenbarelsen för galenskap, och så
gär det äfven ännu att döpte hedningar anse
de Christnas uppenbarelsen för galenskap, och
Christendomen anse de för vidskeplighet. I dessa
tider hafva många uppenbarelsen blifvit led-
da uti Karenuando, Juskasjärvi och Pajala försam-
lingar, der väckte människor finnas, och några
uppenbarelsen har jag fått upptecknas; och min
afsigt har varit, att beförtra de mäktvärdigaste
uppenbarelsorne till trycket. Likväl måste vi, om-
ligt Apostelns varning, präfva andarnas, om de äro
af Gudi. Sj därför att man skulle sätta större för-
tronde

62
tronde till uppenbarelsorne, än till Skriften, ut-
tan man präfvar först uppenbarelsorne efter Skrif-
ten, och då i dem icke finnas något, som är strid-
dande emot Skriften, så anser man dem lämp-
liga att i samlingar uppläsas. 7) Slutligen får jag
nämna att Henrik Kiva, hvilken Sofia Petersdotter
fick se uti fördomelsen, var några månader der-
förut död. Han hade i lifstiden lefuit i öcnighet
med sin hustru och sina barn, och fastän han
låg sjuk i flera månader hade han likväl icke
ängrat och bättrat sig, utan dog i död tro. Greta
Skämni, hvilken äfven syntes i fördomelsen, var
redan långt derförut död. Hon hade under lif-
tiden varit girig efter världen och genom be-
dräglig brännvins handel samlat silfverpenning-
gar. Men Sofias syster, hvilken hon såg i hem-
mobriket blef död, då Sofia sjelf var ett spädt
barn; och jag undertecknad, som varit Lärare
i Karenuando Församling öfver tjugo år, min-
nes ännu, hvad denna Sofias syster sade, då
hon låg på sin sjukgång och kände att döden
var förhanden. Hon var då Sölmans Peters för-
mö och ännu gifte sig med honom. Men
jag, som var efter skickad, för att skriftona kon-
nes fäst till henne. Nu har en bättre Brud-
gumme

g) Religiösa samlingar.

11
gumme hemmit för att hemta dig. Hon svarade;
ja visserligen och jag säger icke honom, som gvar
kennar. Och denna Sofias syster afled det året
1828. Det intygar jag i år 1850.

L. Stodius.

Anna Stina Kilavus Uppenbarelse

Den 24 September 1878.

Anna Stina Kilavu är dotter till en fattig Kyrkbyggare i Häresuando församling; hon har haft följande Uppenbarelse:

Jag såg att Engelen förde mig till brädden af helvetet, och jag häpnade; men Engelen styrkte mig och sade: Du behöfver icke häpnad, ty du skall ej hafva någon del i den pinsa, som du ser. Och jag såg, att glödande vägar rullade der, likasom i hafvet. Och emellan dessa vägar funnos människor, hvilka hade färg af glödande kol och smelte af dem flöte upp och gjönko åter ner i botten, och de bannade och ropade så förfärligt, att min dödliga tunga icke kan omtala det. Och jag igenkände några, som nyligen aflidit. Och jag såg äfven lifvande människor på fördömlsens brädd, och de onde andarne sloto dessa människor med järnstrokar och höftänger och ljuster. Och Engelen förde mig tillbaka efter fördömlsens väg och några kommo mig till mötes och några hade återvändt och jag kom till ett skiljeställe af tvänne vägar. Der stod en man, som ropade och bad dem vänta som, som gingo på förtäppelens väg. Och han ropade så jämmerligt och stundom föll han ner på marken och grät jämmerligt. Och Engelen ledsagade mig

mig på lifens väg och der funnos äfven några van-
dringsmän; men de vandrade ganska långsamt, och
jag kom bakom en glänsande port, hvarst en liten hop
folk var ständande. Och Engelen sade till dem:
"Hvi står I här?" och de svarade: "Vi våga icke försö-
ka gå framåt. Och de vekte till sidan af vägen." Och
Engelen förde mig igenom denna port, och mina klä-
der föllo af här och jag fick nya kläder och de voro
vackra och glänsande, och Engelen förde mig denna väg,
och jag kom till ett ställe, der en slige ledde upp och
under denna fluge funnos människor, som voro ganska
trötta. Och Engelen sade: hvarföre hafven I stånat här?
De svarade: derföre att vi hafve blifvit trötta. Och jag
igenkände några af dem. Och Engelen förde mig ifrån
detta ställe upp, a) hvarföre jag kom till Himmelens.
Och de som nyligen afledit, kommo för att holva på
mig. Och der funnos äfven människor, som ännu lef-
va, och somliga voro herrligare än andre, och jag frå-
gade, hvarföre somliga äro herrligare. Och mig svar-
ades att somliga äro ädmästare, än andre. Och de
som bättre känna sig själva, de äro mycket herri-
ligare. b) Och desse hade liksom en sol på sitt
bröst, och de sjungo. Äfven mig wardt gifven en
bok, men jag kunde icke sjunga. Och jag erin-
drade mig att jag icke är död. Och jag igenkände
några af dem, och man sade mig att detta ställe
äro ^{här} glänsande b. klar.

69
kallas Nådens Bete, der Guds barn före dödens lefva.

Och Engelen förde mig till ett annat ställe, som
var mycket klarare och herrligare och mig gafva
ter nya kläder c), som voro på herrliga, att jag ej kan
påminna mig dem. Och en krona sattes mig på hufva-
det och ringar gafvo mig på handens, och kläderna sa-
des vara de samma, som jag skall få (bara) evinnertli-
gen. Och jag önskade få taga med mig dessa kläder
till världen, på det att de sorglöse måtte tro, att Chris-
tendomen icke är någon gammal saga; men till
mig sades: du får det icke, förrän du kommer,
för att bo här evinnertligen.

Och mig wardt sagt: du skall gå i världen, för
att till de sorglöse göra bättring, d) och jag blif sorgsen
derföre, att jag måste gå tillbaka i världen; men fräls-
nen fattade mig i handen och sade till mig, att tiden icke
blifver lång, att jag snart får komma. Och jag wardt ä-
ter glad derföre, att tiden så kort är. Och jag såg att
der funnos stolar för de människor, som ännu lefva,
och dessa stolar voro af tre slag. Första stolen varde
en människa gifven, då människaw kommer till den
hö. Andra stäl, och den andra gifves där, människaw
kommer till Guds Sons Nåd, och den tredje gifves
först i evigheten.

Och mig wardt sagt, att då människaw födes, är
hennes stäl glänsande, men då människaw syndar
e) efter ordens ombytta d) ropa: görer bättring.

Öfverskrift. a) förmåligas uppförslagen. b) efter ordens: mycket mera
glänsande b. klar.

Och der finnes lifvande menniskor, hvilka jag
igenkände, och jag igenkände äfven vår Lärare, h)
och han var den herrligaste bland dem, som jag
känner och ännu lifva. När erindrade jag mig, hvad
Frälsharen säger till Lärjungarne: Vären icke af världen,
 därföre talar eder världen, och äfven heter det, således
der: vår umfångelse är i himmelen. Och äfven jag
jag, att vår Lärare är ett utvaldt redskap i Guds
hand. Och han drog menniskor tillbaka ifrån för-
domelsens väg, och nägre af hans lärjungar leddes
vid handens en liten hop menniskor, som gingo ef-
ter. Seke därför att ~~de~~ desse af sig själve hade en
till kraft, men med Guds kraft. Och jag minnes,
att de mig arbetar på andras själar, i synnerhet vår
Lärare, och äfven någon enda själ af hans åhörare.
Och nu måste jag upphöra, att påminna mig, i
Och till eder säger jag Häre Christendoms bröder (och
syster): Skolen icke tänka, att jag bättre är än
andra därför, att jag fått detta se. Nej, jag är den
aldre ringaste bland Hans barn och detta är mig
vipst icke blott för min egen skull, utan jag får
betyga för alla sörjande vandringmän, att den
salighet är icke föga värd, som dem väntar,
om de blott med all flit vinlägga sig derom,
och jag kan säga äfven till eder, hvilka Frälshar-
ren utbländt att ropa menniskor till bättring, att

h) Profen Lestadius. i) hvad jag sett.

66
I skolen ropa dristliga! Skämen icke, om än
verldsträtarne skulle för larma, att helvetet baf-
vade. Skämen icke, om de för sanningens skull
skulle förbittras, så att bilden af herrskaren
i helvetet skulle utur deras ansikte framly-
sa, och om de än skulle hota att måfångelse
och böter hämnas på eder, låter dem förbit-
ras: I skolen icke vredgas. Lifva ståtligt äf-
ven edert lif till sanningens försvar. Eders lön
skall blifva stor i himmelen. Visserligen skola ver-
dens barn vredgas, då de i frid icke få draga till
helvetet, men likväl hafva icke hwarken pro-
pheterna eller apostlarna upphört att förbrå och
varna de säkre till bättring, fastän de för
sanningens skull hafva sutit i fångelse och
blifvit särade. Mången har ännu ropat bät-
ring, ehuru för sanningens skull händer-
na och fötterna blifvit afstumpade samt
håret af hufvudet bortrufvet.

Och nu må hända, håller man det för
ett stort kors, om någon för Christendo-
mens skull får en örfyl, fastän nog är det
fant, att verdens barn likafn väl nu, som
då varda förbittrade, om de Christne vil-
le tala sanning och hwartän deras lifvad
leder dem.

Men de Christne kunna icke tåga, så de se,
huru de säkra vandra på den breda vägen till
helvetet, ochuru den löda tron väl säger sä-
kunda: Gifver äkt på eder själve och byr eder
icke om mig, ty den löda tron har ingen kär-
lek, såsom den löfande tron. Men jag säger
eder I verlds trålar, I Christnes försmädare,
I djöfvalets hjältar! I, ät hvilka den svarta
smeden i helvetet har af lögnens och vredens
materialier smidit spärdet, ät, om I icke
gören bättring, så skolen I få värma, eder
vid helvetets glödel; ty der brinner män-
gen, som har haft större omsorg om sin själ,
k) der brinna många beskedliga män i glöd-
hetgestalt. Der äro herrarne, och nog skall
den onde anden ära dem därför, ät de här
hafva älskat verdens ära, ochuru Frälsaren
har sagt: Ve eder, när alla menniskor läf-
va eder. Nog äro verlds menniskorna nöj-
de dermed, ät de här få emottaga ära och
läf. I andra verlden må det gå, huru som
här. Eder I olyckelige, förvillade själar,
säger jag, ät I skolen göra bättring, an-
nars ären I evinnertigen olyckelige.

O! käre Fader, ryck ännu någon själ ifrån
den Ondes klor, förän Nådens dörr igenslutes.

k) ään I, torde väl böra tilläggas.

57
Sänd ännu någon själ, ät ropa bättring,
förän äll bättringstid går till ända. Skona den
förhärdade verlden ännu någon stund, på
det någon själ ännu måtte uppstå från fyrs-
lafönnen. Hör ännu deras böner, som till Dig
ropa om nåd för de förhärdade, om möjligt
är, men, men är det icke möjligt, så gif dina
barn styrka ät bära verdens hat och verdens
smälek. Gif det namns bekännare primodig-
het ät inför verlden bekänna Din stora kraft,
hoarmid Du upprycket dem ifrån helvetets djup,
och upptagit dem till barn. Hjälps alla twif-
lande upp ifrån försviflan. Upprätta älla
nedtryckta. Gif de enskilda vandrares lys,
ätl de måtte se himmelens stjärnor. Gif de
klappande tålamod ät klappa intill dess
ätl Ditt hjerta brister af barmhertighet, ätl
demä taga exempel af Jacob, som hela net-
ten brottades med sin stände, och då mor-
genrådnan uppgick, ropade han: jag flj-
ger Dig icke med mindre Du välsignar mig.

Så långt har ännu Stina, Klavus dotter, ta-
lat, och jag minnes icke mera, hvilken af de
väckte i Skarsvando det var, som upptecknat
hennes mors ord: men är försäkrad därom,
ätl ällt är upptecknat så, som hon har sett
och

och tulet. Jag finner i denna uppenbarelse in-
tet, som vere stridandes emot Skriften. Därför
har jag ipån trycket utgivit denna uppen-
barelse, att den må lända andre väckte till
upplbyggelse i deras dyra tro, och måkända nå-
gre järre till väckelse, fastän de järre väl
icke tro någon uppenbarelse, emedan de icke
tro Mosen och propheterna.

Denna uppenbarelse är tryckt på Hok-
ka Heikis eller Jehr Henriksson Kuchmuses
bekostnad. Sophia Jehrsdotter Niras uppen-
barelse var tryckt första gången på Unders-
teknads bekostnad, men andra gången
hafva Sophias uppenbarelse och predikan,
på andra Söndagen efter påsk blifvit tryckta
på Johan Nilsson Vettangis bekostnad; men
Jonas Häkanssons uppenbarelse är tryckt på
Elias Johanssons Lopperas eller Uflitalos kost-
nad. Jag måste ännu påminna alla dem,
som på län emottagit predikoconcepten, 6)
att de återställa dem, på det jag måtte kom-
ma i tillfälle att bland dem utvälja så-
dana, som skola tryckas.

Då Boktryckaren i Piteå icke för-
står Finska språket, hvarföre många
tryckedel finnes i Jonas Häkanssons uppen-
barelse

6) med handstil skrifva predikningens källa, Finname:
Charloja eller Charis.

68
barelse, har jag skickat en Gospe, Lorens Vilhelm
Lästadius, för att efterse tryckfelet och därför
blifva dessa små skrifter dyrare, än de förre,
som blifvit i Piteå tryckta.

Piteå i Maji 1851.

L. L. Lästadius.

6) *Gammalt* Andra Söndagen efter Påsk 1849. 69

Men till eder, min hjord, säger Herren Herren
alltså: Si, jag vill dömma emellan får och får,
och emellan vädrar och bockar. Är det icke nog,
att I så goda bet hafven, och så öfverflödliga
att I förtrampen det med fötterna? Och så skä-
na håller, till att dricka, för öfverflödliga, att
i håden deruti med fötterna, och göra dem o-
rena? Så att min får äta måste det i förtram-
pat hafven, och dricka det I med edra fötter o-
rent gjort hafven. Därför för säger Herren Her-
ren till dem: Si, jag skall dömma emellan de
feta och magra fåren. Hesek. 34. 17-20

Vi höra af dessa ord, att Herren ämnar dö-
ma emellan får. Då nämligen fåren hafva gott
bete, blifva somliga feta, och de feta fåren springa
för fort, hvarigenom de magra fåren blifva
efter. De magra fåren måste äta öfverflödena,
som de feta fåren hafva förtrampat. Herren sä-
ger äfven, att Man gifvit fåren för skäna håller
till att dricka, men de feta fåren förtrampa och
förderfva äfven dessa håller, för att de magra
fåren, som icke hafva krafter att så fort fär-
das, måste dricka det som de feta med sina
fötter

spötter förderfvat.

Herren klagar på samma ställe, nämligen i profeta-
ten Hoseskiels 34 Capitel och 21 vers, att de feta fåren
stöta med hornen de svaga, och därför vill Herren
dömma emellan de feta och magra fåren. Att de
feta fårens förtrampade betel med sina fötter,
sådant har man på många ställen blifvit varse,
men detta förtrampande är ingalunda godt; ty
magra fåren, som icke förmå så fort springa,
som de feta fåren, måste följaktligen äta det
de andra hafva förtrampat och med sina föter
förderfvat. Feta fåren beta här och der och
plocka upp det vålsmakligaste gräset och läm-
na kvar det som sämre är åt magra: 1) och det
förstås att herden måste se efter, att de magra
fåren ej måtte föta och blifva aldeles lottlösa,
ty de magra fåren äro ock får, fastän de äro
magra. Herden måste värda sig om dem, som
svaga äro, att äfven de må få sin beskärda
del. — Men bockarne och getterna vilja
alltid intränga sin nos 2) igenom gluggen eller
väggspjängan, att de måtte slippa till att stjåla
af fårens mat. Synnerhet äro getterna själ-
la på den mat, som gifves åt de svaga och åt
lammen. Men herden har ett ris i handens

Övers. Anm. 1) nämligen pinner denna bild upp fulla molna-
riktigt i andligt afseende. 2) i sin skän står: nokkansa, som
betyder nåbb.

hoarn med han slår getterna på noson, om de
komma för att stjåla fårens mat. Getterna af-
sunda deröfver, att man gifver åt fåren bättre mat.
När man åt fåren gifver bättre mat, så säga
getterna: Hvad äro de der bättre än vi? Me-
ra mjölk hafve vi, än fåren; icke ha fåren
så mycket mjölk, som vi.

Vi veta äfven, att somlige herdar hafva en-
dast getter för mjölkens skull, som af getter-
na mjölkas. Somlige herdar bry sig alls icke
om får. Somlige herdar förda getterna väl,
men låta fåren frätas. Somlige föda alls icke
fåren, men föda sig själque på dem. Herren
klagar genom samma profeta Hoseskiel i 34 Cap.
Så sant som jag lefver, säger Herren Herren
Efter i låten min får till rofs och min byrd
allom vildjuren till spis varda, medan mina
herdar intet fråga efter min byrd, utan äro
sådana herdar, som föda sig själfoas, men
min får vilja de intet föda. Hesk. 34:8.

För denna vårdslöshets skull heter Herren
lata och försuamliga herdar: Jag skall kräffa
min byrd utur deras händer och skall göra en
ändan med dem, att de skola intet mer her-
dar vara och skola intet mer föda sig själque:
Jag skall fräta min får utur deras mun, att de
intet

4. intet mer skola uppjåla dem. Hefsk. 34. 10.

Herren visar äfven huru lata herdarn göra, då Han säger: de swaga stårken i intet och de fjuka helen i intet, det fäsa förbinden i intet, det förvildta homten i icke igen, och det bortlaggade uppsöken i icke, utan strängeliga och hårdeliga riden i öfver dem. Beklagligen hafva denna tidens herdarn gjort aldeles få, som Gud på detta ställe säger. Men de förstår icke själfr, att de äro late och försumlige herdarn, som ej värda sig om fären, utan strängeliga och hårdeliga riden i öfver dem. Och huru skulle de väl kunna värda da fären, då de hata fären och älska getterna. De gifva getterna den bästa mat, som i ladan finnes, men fären gifva de ruttet starrhö. Wissertligen tycka getterna mycket om sådana herdarn, som gifva dem trädesthö. Men hvad skola fären få, då getterna väl födas? De få själta. Om icke öfverherden själv skulle hafva omsorg om sina får, få skulle fären, för denna tidens herdarn skull, vittverligen få själta ihjäl.

Men Herren säger genom samma prophet: Jag vill själv föda min får, och skall uppsöka det bortlaggade, och igenhemta det förvildta, och förbinda det sorgade och stärka det som jagar,
och

5.
och hvad fett och starkt är, skall jag förderfa³⁾ och skall skola dem såsom de bolarfua dot. Af dessa ord höra vi att jeta fären skola förderfas. Nu är det fråga om, hvilka dessa jeta får äro, och hvaraf skola de igenkännas? De jeta fären för trampa betet och stängas de jagares. Här stå getterna gäpande och säga: vi äro utsk och förskade, därför stängas de oft. Stängas dig icke, den tjuf! Du är icke jag, som har horn i hufvudet. Vi måste säga, att getterna hafva ingen nöd, få länge de orka stjåla, och intet kreatur är få benäget till att stängas, som jeten. Men den är jag, som med nöde förnär går. Men herden, som vill bevara dem, som fråge äro, stängas på dem med ett mjukt rid, på det äfven de må hinna hem till aftonen. Ty om de många fären blifva efter, kommer utfver och öfver dem.

Men detta påskyndande är annat, och annat är åter de jeta färens stängande, hvarute äfven getterna inblandas sig. Likasom flera hundarn stjåla sig för att släpa i den koprens, der valparne stjåla, få hinna äfven getterna för att stängas, der jeta fären stängas de jagares. Jag har jett, huru får och geller släpa. Jeten reser sig upp på två fötter,

3) Svenska Bibelförvärtningen sler häntta, d. ä. förderfa, men i den svenska Bibelförst står deromatt bevara. Hefsk. 34. 16.

6. men fåret tager luktsteg, och stängar i bringan under den tid, som gatan ^{tröstar sig på två} bevis genom detta stängande blir gatan fluteligare spukt i bringan. Det är icke underligt, att getterna stänga får; men det tal icke horden, att peta får stänga de jagare och trampa lammen i dyn. Salaria vill Herren förgöra. Det finnes äfven hornlösa getter ⁴⁾, som äro icke stängas därför att hornen bortfallit, men icke äro de därför får, utan getter. Och de hornlösa getternas hållas i stort anseende af dem, som päda idel getter och fjön.

På ledning af dagens Evangelium få vi lägligt tillfälle att tala om Herdar och får; men låtom oss först bedja Israëls Herde, att Han måtte bevara sina får från den förstörandes ulvens tänder, att han ej må slippa till att fläta och rifva dem. Ty den glupska ulven ligger nu just bakom fårhudet och törstar efter fjönens blod. O du Israëls herde! bevara dessa små och svaga från fögra och stormväder och den sönderrifvande wargens tänder, att han ej må slippa till att fläta och rifva dessa små och båfande lammen. O Israëls Herde! sök upp dina förlorade får och bär dem till hjordens; understöd äfven dem, som ej förmå gå och upplyft

4) Med denna benämning lever författaren mena sådana oömvänliga, som ha skett med ond eller gonnig flä emot de oömvänliga, som upphöret att disputera med dem.

73 7.
ta dem ifrån den smutsiga dyn, att de icke må dö i köld och hunger. Förbind deras sår, som wargen flöt och rifvit och lät dem hvila i ditt fjön hud. Föd dem med mjölk och honing till dess de vederquikas och stärkas, och lär lammen att dricka dina mjölkflödande bröst. Hör Israëls Herde, allas deras faskar som äro eländige, båfande och jagar. Fader wär o. s. v.

Med anledning af vårt hel. Evangelium skole vi med Guds bistånd tala om Sår och Herdar, först om den legde, för det andra om den gode Herden.

Mätte den himmelske Herren Jesus gifva sin Nåd, att de får, för hvilka den gode Herden lät till sitt lif, måtte känna Hans röst och följa honom genom alla farligheter och fröstelser, all ängest och vedernöda. amen!

Första betraktelsen visar, huru den legde flyr. Så han ser ulven komma. Den legde är en legd herde, som allenast för löns skull valtar fåren. Men en sådan herde vårdar sig icke om fåren, ty han tänker, att han icke behöfver ansvara för fåren: allenast han erhåller sin bestämda lön, låter han fåren gå, hwart de vilja, såsom Herren klagar genom profeten Hesekiel.

10. Men på detta ställe talar icke Trälsaren om dem, som hata fåren, utan Han talar om dem, som äro förfärliga, att de icke våga strida med ulfvon, ehuru väl de se, huru ulfvon fliter och rifvar fåren. Det är äfven fast, att en herde, som vill skydda fåren ifrån vargens händer, får icke släppa sitt lif. Ty ulfvons ögon gifva allt på honom, och en ulfvon icke slipper till att rifva får, så flyr han.

Men vi hörras, att den gode herden, som låtit förlif för fåren, skall bevara de få får, som här finnes, från ulfvons händer, och varungarne som här hura på fåren och herden, skola flutligen på gemmantida händerna och tjuta evinnerligen i den mörka kulan.

Andra betraktelser visar, huru den gode Herden låter sitt lif för fåren. Den andliga ulfvon har alltid hatat dem, som velat skydda fåren.

Men i den förskräckliga striden blifvo ulfvons händer få förslöade, att han icke mera förmår rifva de får, som hafva smakat det slaktade lammets blod och genom detta blod fått kraft att strida mot ulfvon. Trälsaren gifver sig till känna, hvar förer den gode Herden låter sitt lif för fåren, Han säger nämligen att fåren äro Hans egna och Hans egna.

b) Öyudaktiga hopen.

egna kända honom. Emellan den gode Herden¹¹ och fåren finnes en sådan kärlek, att fåren efterfölja Herden och kända Hans väst: och fåren kända äfven hvarandra inbördes af röst och lukten. Men alla får äro icke förfärliga, att de genast komma till Herden. Somliga får äro sigmodiga, flita sig lös och springa till skogs. Därföre befäller Herden sina hundar, som att drifva de förvillade fåren in i hjorden. En Herde, som har mycket får, kan ej reda sig utan hundar; och därför beror det, huru hundarne äro lärde. Somlige hundar skälla på må få 10) midt i hjorden: dessa förskingra mera, än församla. Somlige gå fram om hjorden och skälla den, 11) och somlige äro stumma hundar, 12) de skälla på inget; men den är den bästa förhunden, som skäller efter (hjorden) 13). Trälsaren vis slipper Husbonden honom in, när han i förstugan begynner att gräta och klöpa på dörren; då säger Husbonden släpp in hundens 14) När

1) Trälsaren menar författaren med ordet lukt andans ondt. 2) Sjöräddare Herden och fälla i försvuller. 3) Lärare i församlingarna. 4) Utan utskälning och andelig väst. 5) Må kända menas till, att likom hund, som skäller framom Rensherden, ej kan drifva Renarne fram, så kunna icke heller de tröskanter, som visa oförskut mot väckelsearna och de väckta, befördra Christi rökelse tillväxt och det andeliga lifvets utveckling hos väckte. 6) Falske Lärare, som efter sin skyldighet icke allvarligen bestreft sig att i Jesus gånge öfver och lära. 7) som med andelig väst och med söker att befördra den församlingens andeliga väl och leda sina lär såsom de betänksamt det. 8) Donna Allegori tyckes sig till den Herden, som rakens böner varde herde och att flutligen, sedan han många underöfvet till saligheten, får inga i sin Herdes glädje.

här gottorna komma för att tjäla får-malen, lä-
 ter Ausbunden drifva bort gottorna 18); och gottorna brä-
 ka gubligt, om hundon bitor dem i stufven 18); men
 om hundon företager sig att bita får, så jätas ländera-
 na af honom 18). Hundarne drifva fåren ifrån högma-
 det kullar ner till ödmyckhetens dal. Om fåren ifrån
 saktmodets flättmark blifva syna på Sinai berg, då lä-
 ter Ausbunden sina hundar drifva fåren ned ifrån
 Sinai berg till Golgatha kulle, der de på litet hvilafig,
 och se huru den gode Herden iden stora spreden jef-
 ver sitt lif för fåren. På Golgatha bestänktas sären
 med några droppar af försningsblodet, och ulfven,
 som mycket fruktas för Guds lamms blod, väger
 icke anfatta fåren, så länge de på Golgatha hvila,
 ty det slaktade Guds lamms blod är för vargen ett
 dödande gift. Om Guds lamms blod skulle inkom-
 ma i ulfvens tarmar, så skulle det bränna hans
 inelfvor, och blotta lukten af Guds lamms blod skulle
 komma honom att tjuta. 18) Samma Natur haf-
 va ifrån Vargungarne: de tjuta jemmerligt, då de
 känna lukten af fåren 19), hvilka med Guds lamms
 blod blifvit bestänkte. Ulfven är förbitrad icke

allena

15) De som vände på sig fåren pådana tillgiva sig löst af Nade-
 listen i Evangelien. 16) gläfsar, gifver fläckar, som blottas
 på de som vändas andeliga honom eller otrohet mot Kristus.
 17) honom skall Herren förödmjuktas och förderfva, om han icke
 vill låta på hördmjuktas under hans fot. 18) Vid huru en
 på Guds benäde barn, afvägnas djefvalent och kommer på fram
 genom trau på försnaren. 19) De som vändas menar föfallet
 känna ett visst missbehag af Guds barns närvaro och yttra missnöje.

allena på Herden, utan och på hundarne, som Herden
 gifvit befattning att församla fåren. Man är icke vred
 på de stumma hundarne, som skälla på ingen. Men
 på de hundar, som äro flitiga att skälla, äro alla varg-
 ungarne ynska för bitrade, ty för dessa hundars skull
 måste den glugande ulfvon blifva utan kött. Den hung-
 rande ulfvon släpper icke till att flita och rifva få-
 ren, så länge fårhundon vänder om de förvillade
 till herden. Så länge den hungrende ulfvon icke
 släpper till att rifva fåren, måste han äta endast
 kött af getter, hvilkas herdor sjelfve sofva, emedan
 getherden är förstingrad. Getherdarna äro för la-
 te att sköta sin hjord, utan de låta dem springa
 omkring bergens. Allena när mjölktidens infaller,
 då gå de med getkloackan och roya, och vid såda-
 na tillfällen sova gottorna medelst bråkande,
 och gifva sin mjölk, hvarvid herden trakterar dem
 med dyfvelsträck och annat skräp. Men om bet-
 herden skulle företaga sig att lockasom hålla styr
 på dem, så skulle gottorna börja att stängas, men
 ingalunda låter getherden sitt lif för gottorna.
 Sigalunda vill han för dem göra någon synoffring,
 och icke heller bryr han sig mycket om dem, fastän
 han med dem äter flytande dyfvelsträck och lig-
 ger med dem i dyngau: därför hatar ulfvon
 honom icke.

How

Men fårherden, som tillika med sina hunder
håller tillammans fåren, är af alla Vargungarna
mycket halad. De skulle vilja rifva honom i
Styckena, om dem vore gifven sådan maket. Men
vi hoppas och trösta på Gud, att den store Israëls
Herden, som låtet sitt lif för ^{sin} fåren, bevarar sina får
från den rifvande ulvens tänder. Han ligger de
fraga och biffvande lammens i sin famn och håller i
deras mun varm mjölk och konings droppar.
Dem som af ulfven äro farade eller af getterna i
spineten med trampade, vill den gode herden upps
lyfta och bära i fårshudet; de borttrampade får
af Israëls hufvud söker Han och de förvilade vill
hanfoga i förvar. I de famneten, dem den ande-
liga ulfven har flitet och fargat, vill Han in-
gjuta olja, så att de varda holade.

De få får, hvilka den store Israëls Herden har
^{igen} spunnit och bund i sitt sköte, borde nu bära ull, ²⁰⁾
emedan den store Israëls Herden låtet sitt lif för
dem, att Han på domedagen icke behöfde förebrå
dem, att Han af sina får icke blefvet klädd, då Han
var naken. Af getragg han ingen klädnad görat
åt Herden; och mjölken, som af getterna mjölkas,
duger endast åt Getherdarne. Nu borde de får,
hvilka den store Herden har fralut ifrån ^{Ulfens}
_{tänder}

20) bifva gifva till missions Skolan och omvändelse verkst.

tänder, börja bära ull; ty vittills hafva de icke
burit mycket ull. Samliga äro också sådana, att
de icke vilja förlora sin gränslät; de kläda sig
själfva, men ej Herden. De frukta att de skola
fraga, om de förlora sina granna kläder; men
jag fruktar, att om fåren för länge på vara o-
klippte, så kan sullen fluteligen falla af och get-
ragg väva. Vi måste nu bodja den store Israëls
Herden, att Han måtte gifva mera requifran him-
meln och låte sin nådes-fol skina, att deras ull
må bli blekvit, som förut varit blodröd,
omedan fåren få smaka försigt gräs på det bästa
betet, dit Israëls Herde har ledsaget dem, och
att deras ull icke måtte fastna vid denna vete-
dens törne och tistel, som väva på många ställen,
utan att de måtte i rättan tid låta klippa sig,
på det att Israëls Herden icke måste förebrå
dem på domedagen, såsom Han säger till dem,
som äro på vänstra sidan: Jag var naken och
I kläddens mig icke. - Waren nu vid god tröst,
I Jesu får! hvilka den store Herden har med sitt
 eget blod köpt och från den grymme ulfvens tä-
der ryckt. Waren vid en god tröst, I Jesu lamm!
hvilka den gode Herden tagit i sin värd och fört
med ----- 2) mjölk och nådens droppar. Waren
_{med}

2) här förekommer ett ord, som ej är finska, och har vid
tryckningen troligtvis blivit på räbörskadelt att det nu är
öigenkänneligt.

16. vid en god tröst, i Skälpsander lamms! Den större Herden, som eder uppläsat i sin famn, Han bevarer eder från fjärra och stormväder, upplyfte och bäre till färdhufvud. — Han skydder och bevarer dessa fjuga, eländas och nedtryckta lamms, Han trycker dem till sitt bröst och läse dem, att de Hans nådflutande bröst, till dess de begynna spränga Jäson hjortar på Älms berg. amen.

Tillägg. Vi vilje visa getternar, huru färd bärar ut. De väcktes i Karepuando församling, fändes en väckt man ut till Juktasjärvi församling, för att förmåna folket i Juktasjärvi till bättring, och de väckte i Karepuando gifvos honom litet respenningar, så att han kunde komma till vägs. Men Juktasjärvi karlarne voro så få vise, att de vilje bättre än de de väckte i Karepuando, hvarefrån vägen gick till himmelen. I Juktasjärvi voro så somliga i församlingen dränkare, somliga brännvins-handlare, och somliga utfallige. Men år 1848 blef en skola öppnad i Länisby, der en del fattige barn föddes på Herrens bekostnad, och en del kommo (i skolan) på egen bekostnad, och en del fattige barn föddes på de väcktas bekostnad. På det året blef mycket folk i Juktasjärvi församling väckt och äfven några i Pajala församling; och de som väcktes

17. tes, begynte förskräckas öfver sin förra lefnad och komma i samvetsqual; begynte att ångra sina synder och förbättra sin lefnad. Men de sorglöse fände, att detta är en förvirring 22) och hundsjuke. I de väcktas lefnad blef en stor förändring. De förra drickskarne togo ej mera brännvin i sin mun, och de förra brännvinsborgarne flögo ut sitt brännvin på marken. Men de sorglöse förskräcktes deröfver och sade: det är en stor synd, att de kasta ut Guds lön på marken; och äro då själarna der Christnes. Men färd började redan det året att bärar ut: de väckte i Karepuando, Juktasjärvi och Pajala gifvos till skolan i Länis 142 Riksdaler. År 1849 flyttades skolan till Kangas by. Helt församlades mycket barn. En del fattige barn föddes under skol-tiden på Herrens bekostnad och en del på de väcktes bekostnad: det infann sig äfven mycket folk på egen bekostnad, för att höra på. Samma år hade de väckte i Karepuando, Juktasjärvi och Pajala församlingar gifvit till skolan 344 Riksdaler, utom det silfver, de halskedjor, fingsringar och granna kläder, hvilka det ärel gifvos till skolan, men kunde icke genast försäljas och förvandlas till penningar. De väckte hade äfven gifvit till Christendomens utbredande 145 Riksdaler och till de fattige 20

22) Efter finska ordet: vildsjuka.

18. Riksdalen. Men detta är ännu icke intet i jämförelse med
det, som förut har ätgätt i brännvin. I Sarsjunks
församling har förut icke ätgätt äfven efter lag-
sta beräkning 1500 R^g och i Jukkasjärvi församling
i det närmaste 2000 R^g i blott brännvin: och dessa
penningar äro såsom om de blifvit kastade i et-
den.

I år 1850 flyttades Skolan till Tärändö by, der
det finnes 460 personer, och nu Tärändö visa män
i början icke villo ha någon Skola; ty de fruk-
tade, att hundsjukan skulle angripa deras barn.
Men der finnes några värdeter, som lofvade emotta
ga 13 fattiga barn, som under skol-tiden soles
på Kronsans bekostnad. Några Herrar Lede: nog
behöfva Tärändö karlarne göra bättring: de äro jä-
ogudaktige, att på andra ställen icke finnes jä-
ogudaktigt folk, som i Tärändö by. Thuru nu des-
sa Herrars dom var till skälflus fann, är dock
Prästens dom ännu pålitligare, då han säger
Publicaner och sköter Skola gå i himmelriket, förr
än A. —

I Tärändö by har nu fäden grott, den Sadesman-
nen fatt: der finnes nu mycket matad fäd 23) och
vi hoppas, att Sadesns Herre i sin lada inspular nå-
gra matade korn, om frosten icke fördes för iskor,
förrän

23) Måtto jyvöi kallar sinne fäden korn, som är matad, men är
ännu på mjölk, att kornet likat mjölk och vid kramande
utgår från fäden.

78
9.
förrän Sadesns humnit mogna. Sadesns hafva äfven
i år varit utt. Wäskta hafva gifvit till Skolan
611 R^g, hvaref ännu är i behåll 246 R^g till nä-
sta år, i fall Skolundervisning på något ställe kun-
de anställas. Af präjalar fattige äro under året förrän
Lede 224, at Jukkasjärvi fattige närmare 150 R^g
och till Christendomens utbredande 180 R^g förrän
de gifvor, som de väskte gifvit till Jukkasjärvi,
hvilkas belopp jag icke känner. Af dessa penning-
gar har en man i Lains by gifvit 100 R^g till
Skolan och 100 R^g till Christendomens utbredan-
de. Ja, ja bära förrän ut. Men gottarna, hvad
bära de? Gode illa luktande ragg, det be-
räls Skode icke tala korn. Men fan får af
dessa ragg en god lukt, då det begynner brin-
na i helvetets låga.

79
1.
P. A. Anmars dag jul 1849.

1. Nov. 3. 15. Herrens Gud seds til os, jeg skal få
te frendship mellem dig og qvinnens, og mellem dig
och hennes sels. Der samme skal frendshipper dit hof
end, och du skal få hende i hende hof.

Du menneske som om os med dit fæl i Gud, få
te Gud frendship mellem qvinnens fæl och os med sels;
men Gud gaf os af os dit vakkelige løfte, at qvinnens fæl
skulle frendshipper os med hofen. Men denne frendship
har oppværet sig, visse hele Skriften. Hvis den vil
for os med sels begynte sig, har frendshipper
te os mellem, och os med hofens frendshipper fæl os
mellem qvinnens sels och os med sels. Denne frendship
har deraf at qvinnens hof af os med hofen, och os
med os med dit løfte qvinnens sjelf och hennes hof o
lystlige. Men måtte nu fæl, ved det fæl. Johannes
sag hende sels i felle frendship, och om Gud ikke har
hendes sels med sig, så skulle den hof hofen hofen
oppværet det.

Men Johannes betroffede sig 1) denne hofens
affære; de har sag den, sels hof. I hofens affære,
de hofen der sig sig, at I skolen mellem den hofen.
om den sels? Måske sig Johannes, hof for frendshipper,
var mellem qvinnens sels och os med sels.

Jeg har hof (om det), at hofens hof i fæl hof
os hofen, for hof på langt afstand, så har hofen
på hofen. Denne hofen os sels hof warning for os.

1) Opførelse (eller anden): en fæl og hofen.

Gwaller och upprekand för fadern, hvar Israels söner bieder sig
 för helliga för fadern. Ja, deraf uppkändes ett förfarligt hat
 mot gwalleraren och ättlingarna, och af dem äro förbottas följde
 de menniskor förfarligt på Dem, som bera Gwaller och upprekand
 bera äro och goringar. Huru betulle sig Israels söner mot
 Hells, de ha för deras äro framställda Guds stränge rättfärdig-
 het? De förmanade män i Israels församling ginge eller att draga
 honom och sata till Moses. Du gör allt för mig, ty hela men-
 nigheten är helig. I världsböckerna tanka på hela menniskors he-
 lig, ehuru det säga, Sanna och Tills, bera och Gwaller, nej äro
 de likväl heliga och rättfärdiga; men om Moses begyran att
 beställa och förbera dem för opödelig lif, de begyran de
 förmanade af församlingens med ett äga: de gör allt för mig,
 ty hela mennigheten är helig. Dessa ganta ättlingar äro äro
 ja Sanna och äro ja Tills upprekand, att Sanna holliga bera
 de och Sanna bera säga Sanna. Det är Tills: hela men-
 nigheten är helig. Äro de förmanade män i församlingen äro
 beställa och Sanna, bera och bera bera bera, de är det
 och andras hat för dig att säga: hela mennigheten är helig.
 De äro faderna Christen, att Moses ike för dem äro. De
 Moses förbera sig att komma till holliga menniskor, ja säga
 församlingens förmanade män. De gör allt för mig, ty hela men-
 nigheten är helig. Ehuru församlingens förmanade män äro ja
 tänge, att jorden ike förmanade bera äro, Sanna upprekand
 bera: jorden förmanade i bera en strölska menniskor, de, att de
 ja män, Hakra, Dithen och Ubram, Sanna under jorden och
 holla bera i helvetet hälla med bera och Tills: de äro
 likväl andras fardiga att säga till Moses och äro, att de
 hade förjort Guds män. De hade en sådan tro, att Moses
 hade medföret Guds bera i helvetet.

Men låt oss se, huru oront sad attid hata goringar äro.
 Då Gud sände Propheterna att för Israels söner predika bering,
 begynte de att hata dem, såsom Gwaller säga i dagens Evangelium,
 att jag sänder till eder propheten och visen och skrifvaren, och sanna
 ut af dem skolan I draga och holliga, och sanna af dem
 skolan I holliga i edra Synagoga och bera Sanna. Äro de äro
skolan till dem äro. Huru för bera faderna förjort bering
 bera, som predikade bering? Sanna bera, att de äro
 faderna bering, som beställde Guds bera. Sanna sata till
 Sanna bera de bera en fader, sanna Guds. Ut äro ike öfver.
 Då de äro bera en fader bera, sanna alle Sanna bera äro
 bera bera, ja Gud är deras fader, bera Sanna sata till
 dem: I äro af dem Sanna bera, huru kan de äro
 sad sata till dem? Sanna de äro äro bera, att hant ad
 en bera, och de äro äro bera bera bera bera, att de
 (sanna) äro bera. De bera ike, att de äro af dem faderna
 Sanna. Äro de beringarna bera att beställa och faderna
 äro holliga menniskor, de äro sig ganta ättlingar, de äro
 äro rättfärdighetens bera bera ja äro från bera och äro
 äro bera från mig. Sanna bera bera bera sig äro bera
 bera och ja upprekand de äro äro äro bera att
 bera de Christen bera. Men beringarna bera sata till en
 af de Christen och beringarna bera: Ja de äro de
hanta bera bera bera bera, äro och bera bera äro
bera. Men äro de Christen bera äro äro ja
 och sata: bera de ja för mig för de bera? Ja
 hanta bera och äro bera äro ja, att de Christen äro
 deras bera, deraf att de förbera dem för Gud, bera bera
 äro, som äro sig för Christen, och äro, att faderna äro

Christus förföljare, som icke låta oss omvika vara i os. Såsom
 de här omvika så förföljt gemmensamt oss.

Men omvika har nu omlyftt skinn. Svårt i gamla tider
 kunde hade omvika gemmensamt skinn: de förföljda blev förföljarna
 och i hederingsen gettelt, och under Traktatens tid hade han
 utbragt en jätte gettelt, men nu äro här hand omlyftt skinn:
 här har utbragt en gemmensamt Christen gettelt och i denna gettelt förföljare
 har nu de Christen. Men kommer icke icke, nu den enda
 skalle hafva blifvit Christen; men likväl användas här nu i
 en gemmensamt Christen Skiffel. Han har till och med Skiffel nytt,
 och sifer jätte godheten här nu Evangelium de Skiffel, att alla
 kyrkor haer gifva sig upp. I Traktatens och Apokalypsen tid
 ville han Skiffelskäret höra guld de, sifer vi här i Epistelen
 (en denna eller Genna deo sifer). Vi haer honom anklaga de
 Christen, att sifer of Nazareth skall förvandlas de Judgar, som
 hans lifvar of sifer. Hederingsen: Klage afven på de Christen,
 så de förakta sifer jenna dardnad och gora en merdard sifer.
 till sifer. Men Latta predikade emot sifer, på Klage afven sifer
 sifer som att Latta ville förvandla den gamla Christen till sifer
 hade of sifer i 1500 år.

Stades hade omvika de omlyftt skinn och hand i en gemmensamt
 Christen gettelt, för de sifer för den gamla Christen till hand
 han Latta handtaka. Skalle fördragit sig att sifer, och nu
 i Latters tid sifer till, som of den gamla Christen till
 sifer gora, en den heliga Skiffel, (den andra bogen) vara sifer
 sifer sifer sifer sifer. Likväl vill sifer i en gemmensamt
 med Christen gettelt bekyttas de gamla sifer sifer sifer, of
 sifer sifer sifer, den Latta vill förvandla. (En denna sifer
 sifer Latta of sifer, sifer en jätte Skiffel och en sifer
 handtaka, som sifer i sifer med Skiffel. Men omvika sifer

omlyfta på skinn, och hand i en gemmensamt Christen Skiffel, för de
 sifer den gamla Skiffel till, de sifer den sifer sifer, så de
 Skiffel en sifer sifer och sifer sifer, som sifer sifer
 de gamla Skiffel. och en sifer sifer den gamla till. Men of
 Skiffel, här sifer sifer så de sifer för den gamla till, handtaka
 de Christen sifer sifer. Och nu har hand i en gemmensamt
 sifer gettelt, för de sifer de gamla Skiffel, den sifer, sifer
 gora of sifer sifer med sifer sifer, sifer till sifer sifer sifer
 de sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer, att han
 sifer sifer sifer, handtaka sifer sifer sifer sifer sifer i den
 sifer och sifer på den sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 till de sifer, som sifer sifer sifer.

Men omlyftt skinn sifer på sifer sifer, de sifer sifer
 omlyftt sifer sifer sifer: sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 han omvika sifer sifer omlyftt skinn, sifer sifer sifer sifer
 sifer sifer på sifer sifer, - sifer han han sifer sifer sifer
 så sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 på sifer, sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 omlyftt, - sifer han han på att sifer den gamla Skiffel till, och
 så sifer han sifer att sifer de Christen; sifer sifer sifer
 han sifer sifer i Latters till, han han de sifer en gemmensamt
 Christen, för att sifer den gamla Christen till sifer sifer sifer
 han han sifer vill sifer den gamla Christen till. Och sifer sifer
 en sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer, - en sifer han sifer,
 för att sifer den gamla Skiffel till, handtaka sifer sifer sifer
 med sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer,
 sifer sifer. Och i sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 han han sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 hand i sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer
 sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer sifer

Men äro skinnat, det är verkligt och glänsande som guld. Det da-
ger nu till slutet af alla, som hafva guldlyst. I Moss till
uppländs kopper. Bland i skinnat, och alla ordföringens menningar
blefu hällrade genom afhänta af denna kopperen, men nu
har omgifvet uppländt och till kommande hjerta, i skinnat (som)
som hafva guldlyst. Världens guldlyst har försärdigt guld
lystet, hvilket kopper hvarna har på. Stans heliga. Med
dessa guldlyst kommer det också andra för att tjäla Träl-
nar skolnade brud, Lius dotter, som en gång toskat till
hjerta af Trälarna, men till en Egyptiernas harkard kom-
ma sine brud, och nu vill denna Skalden ha blivit Träl-
frens brud, skuru hon älskar världen, och hysse sig i
ten, och Egyptiernas harkard hvarna hennes brud, och hon har
ett guldlyst i barnet.

Lius dotter hade för ett förhållande, hvilket hon ämnade
tja, men nu har skinnat gifvet henne ett guldlyst, och
den som en man har hjerta kommer med förändring, till-
vidsträckt och den därefter som den. Drottens af Colocite
sin, Lius hon nu Lius Babyloniska Skalden på Skinnat,
och vill att Trälarna skall taga henne till brud, sedan hon
blefuit så gammal, att hon icke duger till brud, det som
anden. Hon har och blefuit på Skinnat, att hon vilja till
blige af Trälarna harkard, som vilja harkard hennes
otrogen hjerta, upfandes henne, hvar Trälarna af harkard till
hvar. har migst de, de lyfta hon upp till hjerta för brud

12.) i Trälarna Originalen till andra harkarderna. de är som
skald, men denna torde icke kunna förstå annat än lyftut.
hvar för sig i skinnat och lyftut detta skinnat ord. Na ett ord
och till i denna predikan har och ordet harkarderna blefuit

Skinnat, och lyftut. Lius mig i skinnat. 13.) En annan Trälarna
brud.

Sedan blef hon genom Colocite sin. Förmodligen i Lius
hon har druckit af blandingen, som genomskuren. Lius hon
bländat; det till 14.) harkard den som den, omgifva, och lyftut
na och lyftut. När hon blefuit så gammal att hon icke
duger till brud, att den också anden, de kommer hon till Träl-
frens, full af skinnat och omgifva, harkard till skinnat i till
lystet. den därefter som den lyftut ifrån omgifva och den omgifva
harkardernas Lius skinnat ifrån skinnat. i denna gestalt vil-
nar den skinnat anden harkard sig duger att Trälarna. De därefter
skinnat och kommer hennes otrogen hjerta, Lius hon till Träl-
frens. Lyftut mig nu till den brud efter som Du lyftut harkard
wer. Sedan är nu de skinnat och harkardernas lyftut, och
komma till till en annan harkard, harkard vilken den till
lystet, så till de omgifva hjerta.

Men kvinnan, som ropas i sin förfärliga smärta, som harkard
är nu till och på hennes harkard vil kommer af till skinnat,
lyftut hon sine harkard och lyftut, att den till skinnat, som till
harkard kvinnan till, icke vil till till skinnat, som
af hennes fört är. skinnat.

Lyftut till Lius harkard i Lius.

Lyftut till skinnat och till lyftut. 15.) Denna skinnat
och skinnat i skinnat skinnat vilken ordet de i Originalen
lyftut skinnat ordet: harkard skinnat. Lyftut, om de skinnat
skinnat, lyftut skinnat: som till skinnat. 14.) till bländningen.

Under sina plågor såde Kristus genom Davids mun, att han
var kringfarande af hunder, ehuru David i 22 Psalmen heter li-
ksom om sig själv, att han följeligen af hunder. Alla Gattor i
Jerusa Deale kunna dock icke långas på David, de kan anta-
lar, hvar hander och fötter blifva gummberade, och vidare hvar de
kasta lott om min blodna. Dessa ord höra icke David, utan
Förlorare hunder hander och fötter vid jersalems gummberade
och Soldaternas kasta lott om hans hufvud. Postige kungarna ut-
tolare 1.) hvar stöter utsett denna David hos David intaga,
hvar man gjort af Förlorare. David klagar nämligen i 22 Psalmen
derofver, att blodhunder träna honom på alla sidor, och dessa ord
kunna långas både på David och Förlorare, och vi utta, att
blodhundarne icke tige fara än de få lögniga blod.

Man nämne alla blodhunder hafva följt lögniga biträdnigt
blod: jag fruktar, att de blodhunder, som funna i Davids tid,
skulle ännu i tiderna icke storkas på Förlorare, och de som utta
ännu vid lif. Man säger, att hunder och katter morsa, var de få
få bild i speglar, och det är väl troligt, att de få göra sig bra
bild är i speglar värd, och de få, att deras bild i speglar
är en annan hand och på honom värdas de få de morsa.
De följa icke, att det är deras egen bild, den de få, och mena
det vara en annan hand. Vi böde sätta en stor spegel framför
Hollans och hundars ögon, på det de närre gång måtte i synhvar
sig själva, om de sannoligen skulle blifva morsa, att de haf-
wa samma öfver, som de blodhunder, som hunder David ta-
lar i 22 Psalmen, att de långa Förlorare i för alla sidor.
Och 1.) om det Sittbild, d. i. uttölkare, är troligen under tyck
många uttölkare.

De vildvänder, kändes David jag omkring (Svartens), huf
var fört och uppat som heliga bekänner, och de yngre i samvete
fint för en de flygga till ett läggja från blid.

2. När hvar bröde sig finnas vinnas, de har uppgjorde
alla från hundar på Fällarna? Svartens bröde har ett Svartens
sär utgått sig med till behållit, för att följa deras spår som
saga ifrån dögat till himmelens. När bröde ett Svartens vara
dögat utlöpa till behållit, för att följare de jämsa, den avst.
den hufva ifrån Gudt rike uppat och till förmått.

Profors besögnade märkligt förte allar vordens hundar
och uppgjorde den att Rotta Fika och vinnas från bekänner.
den vordens föpandens blid. Svartens bekänner, till Gudt lämna
blid är fört ett gilt för alla vinnas och hundar. Det
bränner deras inlöpa, men för fört och för bröde
hufva till Gudt lämna blid en himmelst bekänner, och fin
den till rike den, som fört några löpiga af detta blid.
När en gattas vord på den, och dröpa den best
ibid behållit och löpa, gatt best, de behållit dögat!
på best med till bekänner och gattande, sig är rike för
fört, den gatt och löpa. Thuru nu vordens viltkan-
den fört och vinnas från bekänner, och hufva afven den,
som löpiga från till från hufva, som bröde vordens hufva
vordens och rike hufva de fört och vinnas ett
löpiga från till från hufva, till de bröde och angifvillet
hufva bröde till hufva från fört, att den ante anden
dröpa den best ifrån behållit och löpa den på i hufva
ten, ett gatt och löpa (ter). Vi se redan hufva hufva
enll det på de löpiga, ett löpiga spår gatt och löpa.
De behållit hufva bröde en löpiga vinnas fört.

Profors hufva en fört, att fört ett rike is för fört,
den löpiga den ifrån sig, och fört ett rike från den
fört, som löpa från löpigt till från hufva. Svartens fört ett
vordens ett hufva den ifrån ett löpiga från, den löpigt löpiga
de fört, löpiga från löpiga, som rike fört på. Och för fört
dögat fört och löpigt fört löpiga från till från löpiga,
dröpa den några löpiga ifrån från löpiga. De löpiga löpiga
vordens en för vordens och angifvillet, och ante vinnas fört
te af gattande löpiga ett det rike för fört och löpiga
fört löpiga.

2. När löpiga alla uppgjorde hundar till behållit fört,
en och hufva löpiga, till hufva de ante från löpiga och
löpiga en löpiga uppat den, en en löpiga vord vord
gattande. Och ha vord hufva de löpiga löpiga. En den fört
löpiga löpiga för vordens af fört, hufva de löpigt löpiga,
för ett fört och löpiga, och till till löpiga de vordens hufva
den löpigt löpiga löpiga löpiga, de de löpiga de löpigt
blid.

2. När löpiga löpiga vinnas löpiga ett hufva uppat
fört hundar på Fällarna? Svartens löpiga angifvillet och löpiga
en har löpigt löpiga löpiga. Svartens löpiga löpiga
löpigt och löpigt löpiga löpiga: de löpiga löpigt löpiga
men löpiga löpiga är ett löpigt löpiga, en vordens löpiga
en den löpiga. Den löpiga löpiga löpigt är ett
himmelst löpiga för löpiga löpiga vinnas och löpiga
löpigt löpigt och löpiga löpiga löpiga löpiga löpiga löpiga
löpiga löpiga en löpiga löpiga löpigt och vordens löpiga
löpiga löpiga och löpiga löpiga, en löpiga löpiga löpiga
fört löpiga löpiga. Den ante anden löpiga vord af.

farade och undergickas det sadde lamman, da de i
fod na ropas till honom. Har hade Tralfare alles for-
jantad och nodskattades kon, for des blodiga sinna och
dods skull. e. Am.

Denne Predikan ar tryckt pa Anders Jonstads Utryck
lochstavn.